

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și trei

Dincolo de diagramele lui Miller: Islamul, Judecata de cercetare și încercarea finală

Jeff Pippenger
2024-01-27

Ni s-a făcut cunoscut că: „Dumnezeu a îndreptat mintea lui William Miller către profețiile și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.” Miller a fost împiedicat de istoria în care a fost ridicat să înțeleagă „marea lumină” aflată în capitolele doisprezece, treisprezece, șaisprezece, șaptesprezece și optsprezece ale Apocalipsei, căci acele capitole identificau lucrarea împărățiilor profetice pe care el nu o putea vedea din perspectiva sa istorică.

Lumina dată lui Miller asupra cărții Apocalipsei privea Bisericiile, Pecețile și Trâmbițele, iar ultimele trei Trâmbițe, care sunt identificate drept „cele trei Vaiuri”, sunt cele reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. „Marea lumină” dată lui Miller în cartea Apocalipsei privește rolul Islamului în profetia biblică. Totuși, chiar și acea „mare lumină” a fost limitată de contextul său istoric.

Cele șapte biserici ale Asiei reprezintă o istorie a Bisericii lui Hristos în cele șapte forme ale ei, în toate meandrele și întorsăturile ei, în toate stările ei de prosperitate și adversitate, din zilele apostolilor până la sfârșitul lumii. Cele șapte pecetei sunt o istorie a acțiunilor puterilor și împărățiilor pământului asupra Bisericii și a ocrotirii lui Dumnezeu asupra poporului Său în aceeași perioadă. Cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane. Iar cele șapte potire sunt cele șapte plăgi de pe urmă trimise asupra Romei papale. Amestecate cu acestea se află multe alte evenimente, care se împletesc ca niște pâraie afluate și umplu marele fluviu al profeției, până când întregul ne duce în oceanul veșniciei.

Aceasta, după părerea mea, este planul profeției lui Ioan din cartea Apocalipsei. Iar omul care dorește să înțeleagă această carte trebuie să aibă o cunoaștere temeinică a altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Figurile și metaforele folosite în această profeție nu sunt toate explicate în ea însăși, ci trebuie găsite la alți profeți și lămurite în alte pasaje ale Scripturii. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a rânduit studierea întregului, chiar pentru a dobândi o cunoaștere limpede a oricărei părți. William Miller, Prelegerile lui Miller, volumul 2, prelegerea 12, 178.

Observați că Miller a înțeles cele șapte urgii de pe urmă ca fiind cele șapte judecăți asupra Romei papale. El nu a putut înțelege că Romei papale i-a fost dată o rană de moarte care avea să fie vindecată. El a recunoscut cele șapte trâmbițe drept „o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane”, dar nu a putut recunoaște distincția dintre împărățiile Romei păgâne și ale Romei papale. Prin urmare, capacitatea lui de a vedea distincția dintre primele patru trâmbițe și ultimele trei trâmbițe a fost limitată.

Miller nu a putut să recunoască faptul că judecățile aduse împotriva Romei au fost răspunsul lui Dumnezeu la impunerea duminicii, deoarece milleriții încă se închinau duminica în istoria lor. Miller a avut dreptate recunoscând că trâmbițele erau judecări asupra Romei, dar motivul specific pentru care au fost aduse judecățile și distincția dintre primele patru și ultimele trei Trâmbițe erau limitate sau inexistente. Cu acea perspectivă limitată, „bijuteria” celor trei vaiuri ale Islamului era totuși inclusă pe diagramele care au fost călăuzite de mâna lui Dumnezeu și care nu ar trebui să fie modificate.

Discernământul luminat îi permite unui student „înțelept” al profeției să recunoască faptul că Dumnezeu nu numai că i-a inspirat pe oamenii sfinți care au scris Biblia, ci a și cărmuit lucrarea celor care au tradus Biblia King James, iar El afirmă în mod expres că a exercitat același tip de supraveghere divină în întocmirea celor două planșe sacre.

„Giuvaierul” lui Miller al trâmbițelor a cincea, a șasea și a șaptea (Islamul) strălucește de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă, căci el identifică subiectul Strigătului final de la miezul nopții. Subiectul Strigătului de la miezul nopții în istoria milerită a fost data încheierii perioadelor profetice, și, în acest sens, mesajul „Strigătului de la miezul nopții” din zilele de pe urmă (care este mesajul Islamului celui de-al treilea Vai) a fost tipificat prin data de 22 octombrie 1844. Acea dată, în istoria milerită, tipifică legea duminicală iminentă, iar atât 22 octombrie 1844, cât și legea duminicală au fost tipificate de cruce, care a constituit încheierea Intrării Triumfale a lui Hristos.

"Jiuvaerul" lui Miller referitor la a cincea, a șasea și a șaptea trâmbiță (Islamul) strălucește de zece ori mai puternic în zilele din urmă, căci identifică Islamul în armonie cu tema mișcării reformatoare din zilele din urmă, care este Islamul celui de-al treilea Vai. Prin urmare, în calitate de temă a mișcării reformatoare finale a celor o sută patruzeci și patru de mii, ea a fost prefigurată de tema fiecăreia dintre mișcările reformatoare anterioare, fie că este vorba de tema "învierii" în mișcarea reformatoare a lui Hristos, de tema "timpului profetic" din istoria Milleriților, de tema "chivotului lui Dumnezeu" în mișcarea reformatoare a lui David sau de tema "legământului" în mișcarea reformatoare a lui Moise.

Fie că era vorba de evenimentul crucii, de data de 22 octombrie 1844 sau de diversele teme ale mișcărilor reformatoare, orice dată și orice temă au constituit pentru generația de atunci o probă de viață și de moarte. „Bijuteria” lui Miller privind cele trei Vaiuri ale Islamului este o probă de viață și de moarte, așa cum este reprezentată în pilda celor zece fecioare în termenii „untdelemnului”. Bijuteriile lui Miller, la începutul visului său, străluceau ca soarele, dar la sfârșitul visului străluceau „de zece ori mai strălucitor”. Bijuteriile lui Miller au fost asemenea kerosenului (ulei de lampă) în istoria milleriților, dar astăzi acele bijuterii sunt combustibil de rachetă!

Milleriții au înțeles și au aplicat corect profeția de timp a Islamului din al doilea Vai, care s-a împlinit la 11 august 1840, dar înțelegerea lor cu privire la al treilea Vai, care este a șaptea Trâmbiță, nu a putut vedea sosirea celui de-al treilea Vai ca o judecată asupra celei de-a șasea împărății a profeției biblice, căci ei nu vedeau o a cincea împărăție, cu atât mai puțin cea de-a șasea împărăție a profeției biblice. Totuși, "marea lumină" asupra Apocalipsei care i-a fost dată lui Miller urmează să strălucească de zece ori mai puternic în "Strigătul de la miezul nopții" al zilelor de pe

urmă.

Adevărurile reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc sunt, în esență, adevăruri care s-au împlinit în istoria trecută. Diagramele se întemeiază pe profețiile de timp pe care Miller a fost călăuzit să le alcătuiască, iar toate acele profeții de timp se încheiaseră până în 1844. Acele profeții de timp vor străluci mai puternic în zilele din urmă, căci se va vedea că sunt la fel de precise astăzi precum au fost în istoria millerită, însă ele nu conțin predicții de timp directe pentru zilele din urmă. Totuși, ele oferă tipologii profetice recurente ale istoriilor pe care le-au reprezentat în trecut; însă, prin câteva dintre nestematele lui Miller, predicțiile viitoare sunt reprezentate în mod direct.

Lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc, care a început în 1844, continuă până când acea lucrare va fi încheiată. Profeția celor două mii trei sute de zile și lucrarea de curățire pe care ea a indicat-o sunt încă „în curs de împlinire”, după cum afirmă Sora White cu privire la râurile Ulai și Hidechel; tot astfel acea profeție are o împlinire la sfârșitul lumii.

"Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând." Mărturii pentru slujitori, 112.

Porțiuni din vedeniile din capitolele șapte și opt ale lui Daniel, care se află pe cele două table, sunt încă viitoare, căci ambele identifică lucrarea lui Hristos din sanctuar. Totuși, relatările istorice ale împărățiilor din profeția biblică din acele două capitole se încheie cu Roma papală primindu-și rana de moarte. „Piatra” care este „tăiată din munte fără mâini” și cea de-a opta împărăție din Daniel, capitolul doi, sunt încă viitoare. Dar cea mai mare parte din ceea ce este reprezentat pe planșe în legătură cu capitolele doi, șapte și opt ale lui Daniel s-a împlinit.

Lucrarea lui Hristos în sanctuar și al treilea Vai al Islamului constituie, în esență, cele două teme care caracterizează istoria profetică de după timpul Milleriștilor. Alături de aceste două teme se află istoria zilelor de pe urmă, care este tipificată atunci când cele două planșe sunt aduse împreună pe o singură linie. Când acest lucru este făcut, prima dezamăgire din 1843, așa cum este reprezentată pe prima planșă, își găsește corectarea pe a doua planșă. Împreună, ele produc și identifică „istoria ascunsă” a celor Șapte Tunete, care acum este desigilată în legătură cu desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos.

Acea "istorie ascunsă" este întemeiată pe "adevăr", care constă din cele trei litere ebraice care, combinate, alcătuiesc cuvântul "adevăr". Cuvântul este alcătuit din literele întâia, a treisprezecea și ultima ale alfabetului ebraic și îl reprezintă pe Isus nu numai ca Adevărul, ci și ca Alfa și Omega. "Istoria ascunsă" începe și se încheie cu o dezamăgire și are răzvrătirea la mijloc, căci "treisprezece" este un număr care reprezintă răzvrătirea.

Anul 1843, ilustrat pe prima planșă, identifică prima dezamăgire și sosirea vremii de zăbovire. Vremea de zăbovire duce la sosirea mesajului Strigătului de la Miezul Noptii, unde se manifestă răzvrătirea fecioarelor neînțelepte. Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii este apoi proclamat până la ultima dezamăgire. Acea „istorie ascunsă” a Strigătului de la Miezul Noptii se repetă

(întocmai, literă cu literă) în zilele de pe urmă.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Atunci când este înțeleasă corect, afirmația anterioară arată că singura categorie de oameni din zilele din urmă care are posibilitatea de a fi fie o fecioară neînțeleaptă, fie una înțeleaptă, este alcătuită din persoane dintr-un grup care au suferit o dezamăgire. Dezamăgirea este cea care produce timpul de întârziere, iar pilda care „a fost și va fi împlinită până la literă” se întemeiază pe efectele produse în lăuntrul fecioarelor pe durata unui timp de întârziere care începe cu o dezamăgire. Acea dezamăgire care i-a ucis pe „cei doi martori” în ulița cetății și i-a redus la oase moarte, uscate, în valea morții a avut loc la 18 iulie 2020. Adventismul, în linii mari, nu a fost implicat în acea dezamăgire. Ba chiar au sărbătorit predicția eșuată, în timp ce „cei doi martori” zăceau uciși în uliță. Până la literă înseamnă „până la literă”.

În istoria milerită, fostul popor al legământului (Protestantismul) a sărbătorit eșecul predicției din 1843 (prima dezamăgire), iar în acel moment protestanții au trecut dincolo de limitele timpului lor de probă și de încercare. Timpul de încercare începuse la 11 august 1840, când îngerul puternic din Apocalipsa 10 a coborât, la împlinirea profetiei de timp a celui de-al doilea Vai (Islam). Protestanții au respins timpul profetic la prima dezamăgire, căci predicția eronată le-a oferit un pretext de a nu mai căuta adevărul. Tema tuturor reperelor istoriei milerite a fost "profeția de timp".

La 11 septembrie 2001, îngerul din Apocalipsa 18 a coborât la împlinirea profetiei celui de-al treilea Vai (Islam). Tema tuturor reperelor din zilele de pe urmă este Islamul. Prima dezamăgire marchează sfârșitul unei curățiri a fostului popor al legământului, deoarece fostului popor al legământului i s-a oferit atunci un pretext pentru a nu mai căuta adevărul. Atunci a început timpul de încercare pentru „fecioarele” din zilele de pe urmă, căci încercarea fostului popor al legământului, care începuse odată cu coborârea îngerului, s-a încheiat la prima dezamăgire. Astfel, a început încercarea celor care sunt reprezentați ca fecioare, iar acel proces de încercare va manifesta, în cele din urmă, dacă fecioarele sunt fie neînțelepte, fie înțelepte.

Între prima și ultima dezamăgire se află mesajul Strigării de la miezul nopții. Tema mesajului Strigării de la miezul nopții pentru milleriți a fost „timpul”, iar tema mesajului Strigării de la miezul nopții în zilele de pe urmă este „Islamul”. În visul lui Miller, el este trezit de un strigăt (strigare), iar în acel moment, nestematele lui strălucesc de zece ori mai puternic decât străluciseră mai înainte. Nestematele de pe hărți care identifică în mod direct o predicție pentru zilele de pe urmă sunt Islamul și judecata de cercetare. Ca atare, testele „mesajului” Strigării de la miezul nopții și ale „experienței” reprezentate de judecata de cercetare nu sunt pentru fostul popor al legământului, ci pentru cei care mărturisesc că sunt fecioarele cele de pe urmă.

Ilustrarea care rezultă atunci când ambele hărți sunt puse laolaltă, și care identifică istoria de la prima până la ultima dezamăgire, identifică faptul că, în timpul când are loc „istoria ascunsă” a

Celor Șapte Tunete, se împlinește lucrarea finală a judecății de cercetare. Acea lucrare finală este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, și ea are loc în timpul „vremurilor de strâmtorare” din Daniel capitolul nouă, în timpul mâniei neamurilor din Apocalipsa capitolul unsprezece, în reținerea „celor patru vânturi” din Apocalipsa capitolul șapte, în „stăvilirea vântului năprasnic în ziua vântului de răsărit”, din Isaia capitolul douăzeci și șapte, și în înfrânarea „calului mânios care caută să se dezlănțuie și să aducă moarte și nimicire” asupra lumii. Toți acești martori profetici reprezintă Islamul celui de-al treilea Vai, așa cum este redat pe hărțile sacre.

Cele trei elemente principale ale celor două diagrame sacre ale lui Habacuc, care se referă în mod specific la evenimente ulterioare publicării diagramelor, sunt: pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, Islamul și împlinirea pildei celor zece fecioare. Diagramele identifică un proces de încercare și pecetluire atât al unei "experiențe", cât și al unui "mesaj". Experiența necesară pentru o fecioară neînțeleaptă este "Hristos în voi, nădejdea slavei", care reprezintă desăvârșirea reprezentată de cei o sută patruzeci și patru de mii.

Taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații, dar acum a fost descoperită sfinților Săi; cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei acestei taine între Neamuri: Hristos în voi, nădejdea slavei; pe El Îl propovăduim, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Coloseni 1:26-28.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați ca un grup de oameni care au ieșit dintr-o «captivitate». Captivitatea care este reprezentată în mod direct în cartea Apocalipsei este captivitatea de a zăcea mort în stradă timp de trei zile și jumătate, așa cum este înfățișată în capitolul unsprezece al Apocalipsei. Captivitatea unei morți simbolice reprezintă «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase, iar acea captivitate cere manifestarea pocăinței, așa cum ilustrează rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă.

Când oasele moarte și uscate sunt readuse la viață, ele sunt îndată înălțate ca un „stindard”. În moarte erau fără Hristos în ei, nădejdea slavei. O parte a pocăinței cerute de la ei a fost mărturisirea faptului că umblaseră potrivit lui Dumnezeu și că Dumnezeu umblase potrivit lor. Când împlinesc cerințele identificate profetic, Hristos „vine deodată la Templul Său”, iar „experiența” necesară pentru a fi parte din stindardul care este apoi înălțat este dobândită.

„Experiența” care este ilustrată atunci când cele două diagrame sunt aduse laolaltă se împlinește prin lucrarea finală a lui Hristos în sanctuarul ceresc. Acea „experiență” este reprezentată de viziunea „mareh”, care este viziunea „arătării”. „Mesajul” de care este nevoie este viziunea „chazon” a istoriei profetice. Acel „mesaj” este identificat drept mesajul despre judecata iminentă a lui Dumnezeu asupra unei lumi răzvrățite, judecată adusă de Islamul celui de-al treilea Vai.

În 1856, Domnul a căutat să desăvârșească rezidirea Ierusalimului spiritual în Adventism. Odată cu sosirea celor trei îngeri, din 1798 până la 1844, templul milerit fusese zidit pe temelii care erau reprezentate ca „bijuterii” în visul lui Miller, așa cum erau înfățișate de adevărurile profetice de pe cele două diagrame pioniere (1843 și 1850), care au împlinit capitolul doi din Habacuc. Apoi i-a călăuzit pe poporul Său să ridice zidul Legii Sale a Sabatului zilei a șaptea și i-a readus la „vechile

cărări” ale Israelului de odinioară, pentru a încheia lucrarea „uliței pe care să se umble”. DAR, vechea cărare includea o doctrină, o profeție, menită să-i încerce și să-i despartă. În 1863, Adventismul a eșuat la proba „celor șapte vremuri” și a început să rătăcească în pustia Laodiceei.

22 octombrie 1844 constituie tipul legii duminicale iminente, iar odată cu legea duminicală va fi dusă la îndeplinire lucrarea reprezentată de cei patruzeci și nouă de ani ai desăvârșirii uliței și a zidului, în vremuri de strâmtorare, după cum indică Daniel.

Să știi, așadar, și să înțelegi că, de la darea poruncii de a restabili și a zidi Ierusalimul până la Mesia, Principele, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni: strada va fi zidită iarăși și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:25.

Toți profeții sunt în acord unii cu alții, iar expresia „vremuri de strâmtorare” din Daniel este, de asemenea, identificată în pasajul din Scrieri timpurii pe care l-am avut în vedere.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Atât timp cât cei care mărturisesc adevărul Îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea spre Dumnezeu și spre cer. Vor fi ca aceia care și-au pierdut dragostea dintâi. Nu pot contempla realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12-14: "Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul de aur? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ."

Domnul este bogat în resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a firii noastre pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în convorbirea noastră, se adună umbre întunecoase în jurul nostru. Hristos nu este făcut cunoscut, nici prin cuvânt, nici prin caracter, ca fiind Cel cu totul plăcut și deosebit dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe întru deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Privirea noastră mioapă vede umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând cu sine nimicire și moarte în drumul său.

Vom dormi chiar pe pragul lumii veșnice? Vom fi apatici și reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu, pe care El le suflă în poporul Său, ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă, iar poarta strâmtă. Dar pe măsură ce trecem prin poarta strâmtă, lărgimea ei este fără limită. Manuscript Releases, volumul 20, 217.